

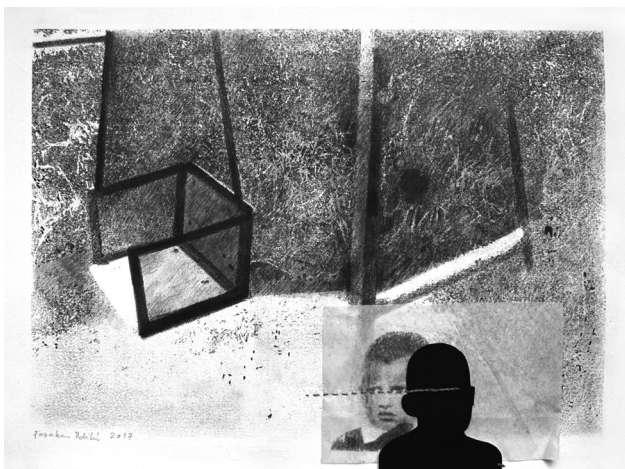
Oravecz Imre

EGY FÉRFI, EGY GYERMEK,
EGY MÁSIK FÉRFI ÉS EGY NŐ

Egy fényképen vannak, balról jobbra a fenti sorrendben. A két férfi combközépig, a nő és a gyermek derékig látható, illetve a felvételt készítő személy ügyetlensége folytán a szélső férfi felső testének hiányzik a negyede, a nőnek pedig a fél karja. A negyed nélküli férfi idős. Sötétbarna nadrágot, fekete pulóvert, kihajtott gallérú, világosbarna inget visel. Megmaradt kezét zsebre dugja, ősz, és kényszeredetten mosolyog. A gyermekén vajszerű, nyitott dzseki van, alatta piros-síkos pulóver, fején fekete baseballsapka, jobb kezében megkezdett alma. A másik férfihez dől, aki fiatal. Közben kissé jobbra dönti a fejét. Közte és az idős férfi közt rés tátong. Tekintete se nem szomorú, se nem vidám, viszont nyílt és fürkésző. Arca pufók, feltehetően az almától, melybe imént haraphatott. A fiatal férfi haja, bajsza, szakála sötét. Nadrágja bluejeans bőrvél, inge kékkockás flanel, fején kék színű baseballsapka. Ő derűsebb, és féltet a gyermek felé fordulva, azt, mint annak karja mögül előbukkanó ujjbegyéből kitetszik, jobb kezével átölelve, szintén kíváncsian, érdeklődve néz előre. A nő közelebb áll a kamerához, így kissé kilóg a sorból. Öreg, de még nem ősz, a haja a homlok felett barnán kandikál elő a fejkendő alól. Ruházata kék színű munkaköpeny, nyakán barna sál. Ő igazán vidám, boldog mosoly ömlik el az arcán, és boldogságában még a szemét is lehunyja. A háttérben zöld színű, rácsos vaskapu nyitott szárnya és tamariszbokor, valamint egy családi ház homlokzata az ablakok közepéig. Az idős férfi 69 éves, és az apám, a gyermek 9, és a nagyobbik fiam, a fiatal férfi 44, és én vagyok, a nő 66, és az anyám. A kép bekeretezve lóg a dolgozószobám falán, az íróasztal mellett, és John Ridaland, amerikai költő készítette 1987-ben. Apámnak akkor még volt 7 éve, anyámnak 6.

BALESET

Megbotlottam és leestem otthon az emeleti lépcsőről, és csúnyán összezúztam magam. A kórházban egy hívónélküli, üres kórterembe zártak, hogy kialudjam a mámoromat, mert az hitték, hogy részeg hajléktalan vagyok. Ennek valamelyest tápot adott, hogy aznap nehéz munkát végeztem a kertben, és utána, mint mindig ilyenkor, fogyasztottam némi alkoholt, továbbá ugyanabban a kopott, pecsétes ruhában vitt be a mentő, amelyben kint dolgoztam. Vízilhetnékem támadt, a fájdalomtól azonban nem bírtam leszállni az ágyról, hogy a mosdókagylóhoz menjek, és abba ürítsek. A fejemről is levált a kötés, és erősen véreztem, de hiába kiabáltam, hogy segítsenek, és hozzanak *kacsát*, nem jött senki. A mobilomon még a 112-t is felhívtam, megadták a kórház központi számát, de üzenetrögzítő jelentkezett. Hajnal felé megéledt a sürgősségi osztály, és kinyitották a távirányított ajtót, de továbbra is füttyültek rám. Mikor kilenc körül végre figyelemre méltattak, haza akartak küldeni, pedig, mint később kiderült, eltörött egy gerinccsigolyám is.

Tájélmények